

Aquest estiu hem vist la Vall de Bas encara més verda i ufanosa que de costum, ja que ha plogut diàriament durant setmanes. Però la tarda que vam anar a la Pinya, a l'estudi de Vicenç Masdemont i Punset (la Canya, Vall de Bianya, 1961), era assolellada amb un cel blau i nítid, el mateix blau que abunda en moltes de les pintures que vam veure. El seu espai de treball és gran: ocupa completament diverses dependències d'una casa de poble. Ell mateix, que és molt traçut, hi ha anat fent modificacions per adaptar-la a les seves necessitats. Ha dissenyat uns espais per pintar, i d'altres per fer formes tridimensionals. En el pis superior hi té una important biblioteca —ja que és un lector empedreït—, a més d'un confortable espai per estar-hi i per observar les pintures i el superb massís del Puigsacalm, el teló de fons omnipresent a tota la vall.

Vicenç Masdemont, l'abstracció neoinformalista

JOAN SALA > TEXT

SALVADOR COMALAT > FOTOS

Els seus inicis en el món artístic —comenta— vénen de petit i de casa seva, ja que tant al seu pare com a la seva mare els havia interessat seguir el procés creatiu d'alguns pintors olotins. No oblidem que en aquesta ciutat hi ha hagut sempre, fins i tot en els moments més obscurs, alguns grups d'artistes que feien un treball callat i molt interessant, i que sovint va quedar en un segon pla al costat d'altres produccions menys conspícues però amb una obra molt més comercial. És molt enriquidor que, des de petits, se'ns ajudi a saber separar el gra de la palla.

Un cop acabat el batxillerat va entrar a la facultat de Belles Arts, d'on guarda molt bon record d'un seguit de

professors que el van influir d'una manera molt positiva. Parla de d'Hernández Pijoan, que assegura que el va ajudar conceptualment; també de Roca Sastre, Albert Gonzalo, Gerard Sala i Joaquim Chancho. Recorda diversos professors de matèries teòriques, entre els quals destaca Santos Torroella, Milícia i Giralt-Miracle, i V. Combalia, R. Argullol i Joan Fontcuberta a l'apartat de fotografia.

Mentre estudiava va fer una primera exposició amb quatre companys a la galeria «Zero» de Múrcia, cap a 1983. En té un record entranyable, sensació que es produeix sovint a partir d'una primera exposició, quan presentava una obra d'adolescent i, com a tal, amb una personalitat poc definida.

Paisatge a l'entorn dels principis, 1994, 80 x 100 cm. Tècnica mixta sobre tela.

> *Els seus quadres mostren el valor expressiu de la matèria pictòrica. Són, sobretot, color*

Després en van venir d'altres, d'exposicions. Era una època en què pintava uns paisatges que —diu— eren encara convencionals, però de fet ho eren poc, de tradicionals, amb uns arabescs contundents que tenien forma d'arbre, unes vegades despullats de fulles, amb unes brancades que es perfilaven sobre un cel blau i lluminós, altres amb capçades esponeroses, tractats sovint amb tècniques mixtes d'acrílics i traços vigorosos i contundents fets amb grafit i altres barres seques, que donen una interessant força compositiva a la tela.

Assenyala especialment el comentari que li va fer Glòria Bosch a la mostra col·lectiva itinerant per diverses sales de les comarques gironines, feta el 1983 i titulada «Expressió jove olotina», on deia de Vicenç Masdemont que «es podria dir com Flaubert *J'aime dans la peinture, la peinture* i amb un neguit apassionat explora fonts intuïdes d'expressió, noves formes i experiències».

Ha estat sempre una persona discreta, gens inclinat a fer publicitat del seu treball, i no li ha agradat participar en fires d'art o altres esdeveniments semblants. La primera vegada que va portar dibuixos a la Fira del Dibuix de Sant Lluç d'Olot, l'any 1993, ell no hi va anar. Uns familiars hi van portar els seus

treballs. Però aquesta fira va ser la plataforma gràcies a la qual un marxant es va interessar per conèixer més profundament el que feia i li va obrir la porta a exposar individualment en el nostre país. Creu que l'exposició a la Sala Tretze de Banyoles, feta el 1994, és una fita important, ja que hi va conèixer un galerista belga que ha estat molt interessat pel seu procés creatiu, i l'ha promocionat com a propietari de la galeria belga Dessers Beeck, a Keerbergen. Hi ha portat obra periòdicament des de 2001, i hi ha fet diverses exposicions pràcticament cada dos anys, tant en aquest país com en d'altres dels voltants. Amb això ha aconseguit un públic fidel que s'interessa pels seus treballs bidimensionals i també volumètrics, dels quals parlarem

més endavant. Lamentem que aquesta obra plàstica sigui tan poc exposada al seu propi país.

Els seus quadres mostren el valor expressiu de la matèria pictòrica. Són, sobretot, color —diu que el que li agrada de veritat és pintar—, i manifesta que el color que agafa més vegades, algunes potser inconscientment, és el blau. Però en les reproduccions que acompanyen el text hem volgut mostrar composicions en què predominen d'altres tonalitats, ja que la seva obra és rica en matisos, i en cap moment el veiem encasellat ni en una única gamma cromàtica, i menys encara en unes úniques composicions formals. Seguint la seva producció es fa palès que treballa construint unes sèries, que van canviant i s'enllacen unes a les altres tot evolucionant cap a una abstracció neoinformalista. Dels arbres inicials ha passat a altres formes, que en alguns moments pel seu contorn recordaven, potser llunyanament, arbres o elements de la natura, però altres vegades són composicions molt equilibrades intuïtivament, d'una gran frescor amb elements abstractes i gestuals, ben allunyats de la mimesi de la realitat. Quan treballa construeix amb el color. Pot fer moltes capes superpo-

Sense títol, 2003, 150 x 250 cm.
Tècnica mixta sobre tela.

Dona catalana, 2008, 100 x 100 cm.
Tècnica mixta sobre tela.

sades, aprofitant hàbilment el protagonisme dels efectes fortuïts que es produeixen, com uns regalims o textures de capes d'acrílics. És el gust per la taca i l'atzar.

Les seves pintures tenen una història que va construint mentre pinta. És un gran lector, i diu que quan crea plàsticament segueix camins que poden ser paral·lels als que segueixen els escriptors, deixant volar la seva imaginació, que es va concretant en unes formes que unes vegades es fan en poques sessions i d'altres resulten molt treballades.

Li agrada pintar i també admirar la pintura d'altres artistes. Al llarg dels anys ha anat col·leccionant obra d'un bon nombre de pintors contemporanis, des de Tàpies, Guinovart, Saura, Millares, Clavé, Joan Pere Viladecans, Hernández Pijoan, Perico Pastor, Amat o Susana Solano... i els clàssics olotins, a d'altres pintors menys coneguts que li interessin igualment. La seva col·lecció de pintures, com en els inicis del

> Quan treballa construeix en color. Pot fer moltes capes superposades, aprofitant hàbilment el protagonisme dels efectes fortuïts que es produeixen

col·leccionisme, té per única finalitat el gaudi davant l'obra d'art, per contemplar-la i admirar-la.

Considera Picasso l'artista més complet de la història de l'art en general, ja que va prendre com a punt

de partida el Renaixement i, quan li va interessar, va saber imitar d'altres pintors, per després desconstruir-los i construir un nou llenguatge personal en consonància amb la contemporaneïtat social del moment. Ha estudiat l'obra picassiana i el cubisme, que representa en un sol pla les formes volumètriques. Afirmar que és un fruit del sistema dièdric i una síntesi de la revolució industrial en l'aspecte artístic. Aquí despunta la seva faceta docent. Ha estudiat les avantguardes del país, i en destaca l'obra d'alguns artistes, com Tàpies, sobretot la del període que va de finals dels anys seixanta a primers del setanta. Però també admira Antoni Clavé —tant pel seu art com per la seva persona—, Antoni Saura, Jaume Plensa i Barceló, entre d'altres.

La tercera dimensió

La pintura l'ha portat a les formes tridimensionals, fetes bàsicament a partir d'objectes trobats. Construeix formes amb còdols, fustes, plàstics,

The Earth, 2012-13, 100 x 100 cm.
Tècnica mixta sobre fusta.

Sense títol, 2013, 60 x 105 cm.
Tècnica mixta sobre tela.

ferro —així ha après a soldar—, on no falten les taques de color. Però aquesta faceta, que ha practicat des de fa molts anys, l'ha tingut molt amagada fins temps relativament recents, quan un galerista que va visitar el seu estudi es va mostrar molt interessat a exposarla. Ho ha fet en comptades ocasions juntament amb quadres, i sense donar-li cap protagonisme especial. Per a Vicenç Masdemont, aquestes formes volumètriques tenien la finalitat primordial d'experimentar diversos materials, conseqüència del seu afany de veure el comportament estètic d'objectes dispars, que sempre compon d'una forma innata.

El professor

També ha fet disseny. És una persona molt creativa, que sap omplir amb lucidesa un seguit de fulls en blanc. La seva creativitat ha servit algunes vegades per donar peu a campanyes publicitàries d'impacte, que l'artista manté en segon terme per discreció òbvia.

> L'interès per fer del llenguatge plàstic un element viu i motivador és el que ha sabut traspasar als seus alumnes de Secundària

I aquest interès per fer del llenguatge plàstic un element viu i motivador és el que ha sabut traspasar als seus alumnes de Secundària des de fa anys. Les seves classes són dinàmiques i en treu uns resultats tan admirables que han sortit de les aules per mostrar-se al públic, en diversos formats, i no cal in-

sistir que tenen uns plantejaments renyits amb les mostres escolars de final de curs. El mestre sempre transmet als alumnes la seva manera de ser.

En aquest sentit crec que cal esmentar una experiència que fa tres anys que repeteix: mostrar públicament uns dissenys de llums que fan els seus alumnes de quart d'ESO de l'institut Montsacopa d'Olot. Comencen per dissenyar les formes i acaben fent-ne un prototipus. Els resultats en els dos anys anteriors han estat de tal qualitat que fins i tot una empresa especialitzada en aquest camp del disseny els ha seguit, i enguany ha atorgat uns premis per la creativitat que s'hi manifesta, admirable per tractar-se d'alumnes d'aquest nivell educatiu. L'esperit creatiu del mestre s'hi fa molt present, ja que els l'ha sabut encomanar. És la passió d'expressar-se artísticament allò que sap transmetre, i això no és gens fàcil.

Joan Sala.